

ADVENT JE DOBOU PŘÍPRAVY NAŠICH SRDCÍ, ABY PŘIJALA KRISTA, SPASITELE, NAŠI NADĚJI. (František)

Drazí přátelé,
začínáme nejkratší adventní období, jaké může v liturgickém roce být, jenom tři týdny. Vánoce jsou prakticky za rohem, a proto bychom měli využít těchto pár dnů a trochu se zastavit, nakolik se to jenom v předvánočním shonu dá. Hlas Jana Křtitele k nám zaznívá s velkou vážností: „Připravte cestu Hospodinu, vyrovnejte stezky, vyplňte doliny a snižte kopce...” Co znamená tento hlas volající z pouště? Proč ta naléhavost? Je to jenom požadavek pro lidi tehdejší doby, anebo to má co říct i člověku dneška? V starověkém Orientu, když měl do města zavítat nějaký král, anebo vzácná návštěva, obyvatelé vyšli ven a upravovali vstup do města, opravili cestu, aby ukázali

radost nad návštěvou a pohostinnost. Je to krásná paralela v duchovním smyslu, člověk čeká na Hosta, který mu přináší dar nesmírné ceny, a to je osobní spása. Proto je tak důležité pochopit, že setkání s Bohem lásky v podobě Dítěte z Betléma, je neohraničený moment, chvilkový zážitek, ale cesta. Proces, kde člověk postupně dozrává a otevírá se radosti Evangelia, která dělá jeho život šťastnějším.

Proto i těch pár dnů adventu je možnost k tomu, abychom si vytvořili dostatek prostoru pro ticho a přemýšlení. Jsou to momenty milosti, když člověk v tomto období, kdy vládne tma většinu dne, může právě v atmosféře intimity a temna poznat blaho Světla, které osvětluje každé lidské srdce. To jsou chvíle, kdy mocně zaznívá ozvěna Božího hlasu ve svatyni srdce, kdy člověk pochopí, jak dál a že život může být krásný a naplněný, když v něm láska Boha naplní každý okamžik. Nenechme se strhnout atmosférou, která je venku, je to sice romantické, ale člověka to časem omrzí a jakoby se už potom na nic netěší. Zkusme najít to lidské, být bližší druhému, najít si čas na společnou modlitbu v rodině, třeba i na společné pečení medovníku, to vše je radost prožívaná jako Boží dar. Využijme také nabídek duchovních akcí, jako je duchovní obnova, roráty pro děti, mše svaté, možnost zpovědi... Nezapomeňme na potřebné a chudé, vždyť tohle je čas, kdy by nikdo neměl cítit nedostatek. Přeji vám všem požehnaný advent a osobně vás vkládám do svých modliteb.

o. Marian

www.faslavicin.cz

Pastýřský list pro První neděli adventní 2017

Drazí přátelé,

vstupujeme dnes do adventu, který je letos mimořádně krátký. To znamená, že máme málo času na vánoční přípravy, ale nemyslíme jen na dárky a úklidy, ale především na přípravu nového vstupu Spasitele do současného světa, který potřebuje spásu.

Od lidí, kteří se Bohu vzdálili, často slyším, že prý přestali věřit proto, že se zklamali, nebo proto, že se nenaplnilo jejich očekávání, když necítili nějaký užitek ze své zbožnosti. Je mi líto, ale taková lidé měli asi hodně mylnou představu o Bohu. Udělali si z něj služebníčka, pomocníčka svého štěstí. Vůbec neobjevili jeho velikost a asi je ani nenapadlo, že největším štěstím člověka je stát na Boží straně, být v jeho službě, objevovat jeho velikost, stavět ho výš než sebe, dávat mu přednost před sebou. Naopak, kdo objevil Boha, který podle slov Bible je Láska, ten po Bohu touží, ten ho chce. Kdysi jsem se ptal jednoho snoubence, který měl problém uvěřit v Boha: *Co je pro tebe láska, produkt tvého srdce, nebo něco, co tě přesahuje a je bez hranic, ale naplňuje tvé srdce?* Jasně prohlásil, že láska je nekonečná. Tak mu říkám: *právě nekonečné lásce říká Bible Bůh. Když se jí otevřeš a budeš milovat nezištně, bude v tobě sám Bůh. Neuvidíš ho, ale zakusíš.* Tento objev, tuto zkušenost potřebuje každý z nás. A není těžké ji udělat. Může to zkusit každý z vás. Stačí dělat skutky lásky naprosto nezištně. Když miluješ, Bůh, který je Láska, je přímo v tobě a skrze tebe dokonce působí, ty jsi jeho spolupracovníkem a máš podíl uzdravování světa, na budování Božího království na zemi.

Díváme-li se kolem sebe, musíme uznat, že se daří mnoho věcí jak v církvi, tak ve společnosti. A je dobře se z toho umět radovat a všem, kteří se na tom podíleli, být také vděční. Vděčnost je velice užitečná, nejen obohacuje, ale i uzdravuje mnohá napětí a vztahy, ba dokonce zabráňuje mnoha chorobám. Zároveň musíme vidět, že není všechno kolem nás v pořádku, když slyšíme ze všech stran, jak chybí lidé, jak všude chybí pracovníci, a nepřiznaným důvodem je, že už dvacet let se nerodí dost dětí. Zaměstnavatelé vymírajícího národa shánějí do práce cizince, ale ostatní se přistěhovalců bojí. Umíme sice vydělávat a budovat, ale přestali jsme umět milovat a nezištně sloužit. Opakujeme jako mantru, že všechno něco stojí a vše se musí platit. Já uznávám spravedlnost, ale vidím vážný problém v tom, že jsme z peněz udělali boha, který je všemocný a bez něhož nic nejde. To není křesťanský Bůh. Biblická moudrost říká, že Bůh je Láska, která je naprosto nezištná.

Na podzim jsem doprovázel velkou skupinu poutníků do Lurd. Tam mě zaujali jejich dobrovolníci všech věkových skupin, nejvíce krásní mladí lidé sloužící nemocným. Mezi desítkami poutníků bylo ten den až 600 vozičkářů, o které se starali dobrovolníci, jejichž aktuální počet jsem odhadl na více než tisíc. Když jsem se o ně zajímal, zjistil jsem, že dobrovolník v Lurdech si platí sám nejen cestu, ale i ubytování a stravu, že takto slouží každý rok aspoň jeden týden a k tomu navíc doprovází poutníky své diecéze nebo země. Mladí studenti si musí napřed vydělat na brigádách, aby měli na bezplatnou službu. Dospělí si na službu nemocným berou dovolenou. Udiveně jsem se ptal, jaká za tím musí být výchova? Jeden vedoucí mi odpověděl: *Naše církev je chudá, my děláme pro církev všechno zdarma. Ale všimněte si, že naše společenství je plné života!* A já musím potvrdit, že ten život, tu obrodu, tam bylo opravdu vidět. Všiml jsem si, že Lurdy přitahují nejen zjevením a zázraky, ale i množstvím prokazované lásky.

Nezištná služba z lásky může být lékem i na nemoci našich rodin a celé společnosti. Bude-li v našem životě více přítomen Bůh lásky, nebude bůh peněz kazící vztahy a šířící korupci tak silný. Bude-li v rodinách důležitější láska než peníze, určitě přibude dětí a ty dostanou lepší výchovu, protože na ně budou mít rodiče více času. Budou psychicky zdravější a lidsky zralejší, když vyrostou v harmonických rodinách. Pak bude mladá generace zárukou lidské naděje a budeme mít i dost pracovníků pro různé obory. Mám upřímnou radost, když slyším i od lidí nevěřících mnoho chvály na letošní celostátní setkání mládeže v Olomouci, kde se ukázalo tolik

krásné mládeže. Ale taková mládež by neměla být výjimkou! Taková by měla být většina.

To všechno se může uskutečnit a situace se může změnit k dobrému, když se v obyčejném všedním životě otevřeme Bohu křesťanů, Bohu lásky, když odmítneme sloužit falešným bůžkům, kterými se stávají peníze, majetky, požitky či pohodlí a zábava, když se stanou nejvyšším cílem. Odpočinek je potřebný. Ekonomika je nutná a spravedlnost vyžaduje spravedlivou mzdu, ale ani ta nenahradí to, co přináší nezištně darovaná láska. Vánocům říkáme svátky lásky, protože při nich zakoušíme mimořádnou blízkost Boha lásky, který se nám daruje.

Využijme prosím adventní dny k tomu, abychom denně otevírali své oči a uměli vidět spoustu příležitostí ke skutkům nezištné lásky, jako je odpuštění či upřímná pomoc i cizím lidem, ochota trpělivě naslouchat, věnovat čas, předpokládat dobré úmysly, či jen pozdravit člověka, kterého nepotřebujeme, dát druhému přednost ve dveřích nebo na silničním přechodu, ohleduplně pustit před sebe jiné auto... Denně máme mnoho příležitostí, abychom nechali vstupovat Boha do našeho světa skrze skutky nezištné lásky. Boží přítomnost udělá svět krásnějším a Vánoce budeme pak moci prožívat celý rok.

Přeji vám mnoho úspěchů v tomto snažení i hodně radosti z krásných plodů vaší spolupráce na posvěcování světa. Děkuji všem, kteří se do zvaní Spasitele mezi nás zapojí víc, než obvykle. Kež naše adventní horlivost připraví skutečnou vánoční radost mnohým.

K tomu každému z vás ze srdce žehná

arcibiskup Jan
s pomocnými biskupy

DEN BIBLE

DOPIS DOMINIKA KARDINÁLA DUKY
KE DNI BIBLE
V NEDĚLI 19. LISTOPADU 2017

Vážený přátelé,

zvláště v době, kdy na nás doléhají výzvy kulturních změn v našem okolí, je čím dál naléhavější věnovat se ještě intenzivněji biblickému apoštolátu. Také v minulém roce se Biblické dílo snažilo přispět svými aktivitami ke zvládnutí tohoto nesnadného procesu.

Papež František píše ve své předmluvě k Bibli pro mládež: „Bible není k tomu, abyste ji založili do knihovny, ale spíše proto, abyste ji drželi v rukou často, denně ji četli, ať sami nebo spolu s někým.“ Snažíme se naplňovat tuto jeho výzvu v podobě různých biblických kurzů, při kterých napomáháme nejen mladým lidem k důkladnějšímu porozumění Písmu svatému.

Uskutečňování různých aktivit vyžaduje podporu, bez níž bychom nemohli ve své práci pokračovat. Rád bych tedy poděkoval za Vaše modlitby i finanční podporu pro příští rok.

Na internetových stránkách Biblického díla (www.biblickedilo.cz) najdete užitečné náměty pro realizaci biblického apoštolátu ve svém prostředí.

S vděčností za Vaši podporu Vám žehnám

Dominik kard. Duka
předseda správního výboru ČKBD

Budu vám vyprávět o jednom muži. Když byl malý a musel chodit do školy, říkával: „Až dodělám školu a začnu pracovat, to budu teprve šťastný.“ Vychodil školu, začal pracovat a říkal: „Až se ožením, to budu šťastný!“ Oženil se, ale po několika měsících zjistil, že je to jednotvárné, a tak říkal: „To bude pěkné, až budeme mít děti!“ Děti přišly, byla to úžasná zkušenost, ale hodně plakaly, třeba i ve dvě ráno, a mladík doufal: „Jen ať rychle vyrostou!“ Děti vyrostly, už neplakaly ve dvě v noci, ale dělaly jednu hloupost za druhou, a to teprve začaly skutečné problémy. A tak se muž začal těšit na to, až zas bude se svou ženou sám: „To budeme mít panečku klid.“ Teď je starý a stýská se mu po minulosti: „Bývalo tak dobře!“

PŘIPRAVTE CESTU PÁNU, VYROVNEJTE MU STEZKY!

Tuto výzvu k osobní přípravě na příchod Krista od evangelisty Lukáše si připomínáme každý advent. Ale daří se nám to? Zvláště v ruchu dnešního světa a v předvánočním shonu je těžké zpomalit, ztišit se a ponořit se do atmosféry adventu. Ale možná toto je právě největší výzvou pro následující týden – odložit obvyklé starosti, plány nebo zájmy a soustředit se hlouběji na Krista. Vnímat ticho a klid zimního období a snažit se naladit na ono očekávání, že už velmi brzo se má stát něco, co mění celé dějiny i budoucnost lidstva. Mezi nás přichází Boží Syn jako malé bezbranné dítě.

Těžko můžeme změnit lidi kolem nás, vypnout koledy, které se na nás z amplionů valí, nebo zastavit stále konzumnější prožívání Vánoc. Co ale můžeme změnit, je změnit sami sebe. Nechat působit Boží milost a nechat se uschnout, abychom znovu cítili Boží vedení a přehodnotili ty postoje, které jsou pokriveny a nejsou k životu.

Slavení adventu má trojí význam: 1. Příprava na vánoční radost narození našeho Pána; 2. Vědomí, že nás Pán čeká na konci našeho pozemského putování a staneme před jeho soudem; 3. Vědomí, že stále přichází do naší každodennosti.

Duchovní příprava na Vánoce by neměla překrýt úžasný dar, že se s ním můžeme každý den setkávat nejen v četbě Božího slova, ve svátostech, ale především v druhých. Způsoby jeho přicházení skrze druhé jsou rozmanité. Záleží na naší vnímavosti a pozornosti. Jsme zváni, abychom ve všednosti uměli citlivě objevovat momenty Pánova oslovení a jemného dotyku.

Příběh o skromném šveci

V malé vesničce žil skromný švec. Jednoho dne dostal vzkaz: „Dnes tě v tvém malém krámku osobně navštíví Ježíš Kristus.“ Švec uklidil svůj obchůdek a dal všechno do pořádku. Dokonce pro Ježíše připravil malé občerstvení. Oblékl si nejlepší šaty a nadšeně očekával Ježíšovu návštěvu. Během dne vešla do obchodu žena s velmi špatnou pověstí. Švec si v duchu řekl: „Co kdyby teď vešel Ježíš?“ Nejprve chtěl říct: „Promiňte, mohla byste se zastavit jindy?“ Ale ovládl se, byl k ženě laskavý a snažil se ji obsloužit, jak nejlépe uměl. Do krámku přišli i jiní lidé: malý chlapec, chudá vdova a mnoho dalších. Při každé návštěvě cítil švec mírné napětí, protože se bál, že Ježíš právě vstoupí. Navzdory tomu vůči každému zachoval laskavý přístup.

Den se chýlil ke konci a Ježíš nepřicházel. Když byl obchod ještě otevřený, vstoupil do něho opilec. Téměř se už setmělo a švec byl trochu zklamaný, že se Ježíš nezastavil. Tak se rozhodl nabídnout pohostění připravené pro Ježíše opilci.

Když nastal večer, švec se v modlitbě obrátil k Ježíši a zeptal se: „Proč jsi se dnes nezastavil u mě v obchodě? Nechal jsi mě celý den čekat.“ A pak uslyšel hlas, který mu říkal: „Dnes jsem se v tvém obchodě zastavil několikrát. Byl jsem v každém člověku, který k tobě přišel. Děkuji ti, že jsi se mnou vždy dobře zacházel.“ Tu noc spal švec klidným spánkem.

Říkáme, že Ježíš je přítomen v každém člověku, se kterým se v životě potkáme. Lehce se nám to říká, snadno rozumem chápe, ale obtížně se tato myšlenka přijímá a žije. Není lehké přijmout tuto skutečnost, není lehké chovat se ke každému člověku tak, jako bychom se chovali k Ježíši. Není snadné vidět v každém člověku Ježíše. Není těžké objevit Ježíše ve světcích, nemusí být těžké vidět Ježíše v člověku, který se nám líbí nebo kterého milujeme. Ale hledat Ježíše v každém člověku, to je velmi těžké. Vidět Ježíše v člověku, který nás obírá o čas, který nás kritizuje, k tomu je nutná moc Ducha Svatého. Jen skrze něho dokážeme vidět Ježíše v každém. Duch Svatý nám ukazuje směr nejen k Ježíši, ale také k bratrům a sestram. Jen mocí Ducha Svatého můžeme Ježíše vidět v každém člověku bez rozdílu.

Možná by stačilo zintenzivnit své bytí tady a teď. Prožívat den více uvědoměle – třeba si pomoci malým obrázkem, který mi připomene Ježíše, toho, pro koho dnes pracuji. Protože to, co právě dělám, je to nejdůležitější a chci to udělat, jak nejlépe umím a pro Pána, k jeho oslavě. Bližní, kterého mám milovat, je právě ten člověk, s nímž

mluvím, se kterým jedu ve vlaku, nebo v autobusu nebo stojím ve frontě. Prostě dát všemu úmysl a připravit se na den několika minutami navíc. Natáhnout budík o pět minut dřív může být pro někoho citelný sebezápor a večer přidat několik minut, abych lidi dnešního dne „zaballil“ do zdrávasů aspoň jednoho desátku, může být pro někoho osvěžující novinkou. Každý malý krok, který udělám vstříc Pánu a navyknu si na něj, se pak vrátí – třeba už o Vánocích.

Advent je pro nás také cenným časem radostného očekávání. Každý rok máme šanci dostat se blíž k Pánu a na chvíli se ztišit, i když to jde v předvánočním shonu někdy obtížně. Náš život se odehrává v neustálých nárocích, které k nám přicházejí ze všech stran – z rodiny, od partnera, v zaměstnání, z církve. Stále něco řešíme, stále o něčem přemýšlíme a snažíme se s tím množstvím nároků vyrovnat. Řešíme život, ale jen velmi málo ho prožíváme. Tak se nám i ztišení může stát nárokem. Někdy stačí poupravit svůj denní režim, a připomenout si, že tyto adventní týdny jsou pro nás křesťany speciální. Jelikož každý prožíváme víru osobitým způsobem, nemyslím, že jdou vyjmenovat nějaká přesná doporučení. Například je těžké najít si čas na ztišení pro maminku, která má čtyři nebo i šest dětí a těžko nachází chvíli, kdy může být o samotě, kdy pro ní nikdo nic nechce a může mít chvíli klidu. Pak nezbyvá než pozvat Pána do každodenní naší práce, dělat všechno s ním a pro něho.

Jak například prožívá advent jeden lesník:

Mám rád adventní dobu – dobu očekávání, kdy v záplavě všech možných zpráv vystupuje zpráva o očekávání příchodu Spasitele jako něco jiného, pozitivního, plného radosti. Radosti, kterou prožívají všichni, ať jsou věřící nebo ne, ale především děti, které se těší na Ježíška a dárky, které jim přinese. Je to však láska nejbližších, která obdarovává, a to je na adventu to nejkrásnější: lidé přemýšlí, jak a čím by druhým udělali radost.

Zastavit se a ztišit se je pro mě jako lesníka možné pokaždé, když procházím našimi lesy a uvědomím si krásu Božího stvořitelského díla na každém kroku. V adventu vnímám tyto skutečnosti intenzivněji, a je-li to možné, zajdu rád do chrámu Páně, kde se „ztišení“ nabízí samo. Znáte ten pocit klidu, bezpečí a pohody, když člověk jen tak usedne do lavice a nechá se obklopit atmosférou kostela? Často odchází uklidněný a vyrovnaný a ani neví proč.

A co pomáhá vstoupit do ticha? Především odložit zbytečné starosti. A ty skutečné, včetně různého trápení a křížů, umět položit na oltář s prosbou, aby je dobrý Bůh přenesl k sobě a přetavil svojí láskou. Vždyť Spasitel, jehož narození v adventu radostně očekáváme, přišel na svět jako Láska, která má jediný cíl – přitáhnout všechny lidi k sobě. Umožněme jí to tím, že i my budeme milovat bližní, a to nejen v adventu a době vánoční.

Ticho je vzácné zboží. Nejdůležitější je najít si čas být o samotě a nechat se oslovit. V klidu nebo v pohybu, ve městě i v přírodě – jak je komu milejší. Setkání s lidmi, které máme rádi, v kostele, kde je advent přítomný nás zase naplňuje radostí a nadějí. Protože adventní doba je školou naděje. Když tma postupuje a dne ubývá, na adventním věnci je každý týden o svičku víc. Stejně je to i v našich životech. Když je tma největší, světlo sílí.

Dobrá adventní zpráva spočívá v tom, že Pán čeká na mě, má na mě čas. V jedné knize o Alžbětě od Trojice je rada modlit se občas slovy ze mše svaté: „Ty jediný jsi svatý, ty jediný jsi Pán, ty jediný jsi svrchovaný, Pane Ježíši Kriste!“ Člověk je může vyslovovat jen v duchu, v davu na zastávce autobusu, při čekání u plotny nebo u semaforu, ve frontě v obchodě. Zkrátka při každém prostoji, kterých jsou za den stovky! Tato nebo podobná střelná modlitba dokáže uvést mé pachtění do Boží perspektivy. Jako by v mé rozbourené mysli zaznělo Ježíšovo „utiš se“, jako by se vody starostí, které mě hrozily zavalit, musely Jeho mocí rozestoupit.

Přeji požehnaný advent.

Ludmila D.

Jeden chlapec se zeptal Jaimeho Cohena: „Co je podle tebe na lidech nejzábavnější?“ Cohen odpověděl: „To, že si neustále protřečejí: spěchají, aby vyrostli, pak vzdychají po ztraceném dětství. Obětují zdraví pro peníze a pak utrácí peníze, aby byli zdraví. Přemýšlejí o budoucnosti s takovou netrpělivostí, že opomíjejí přítomný okamžik a nevyčutají si přítomnost ani minulost. Žijí, jako by neměli nikdy zemřít, a umírají, jako by nikdy nežili. Žijí, jako by neměli nikdy zemřít, a umírají, jako by nikdy nežili.“

ZAMLČEL JSEM HŘÍCH

Pane, cítím se hrozně. Sám dobře víš, že jsem se k té zpovědi chystal už tři měsíce. Dlouho jsem si zpytoval svědomí. Hanebnosti a nemravnosti jsem co nejpečlivěji „zabalil“ do přijatelných slovních formulací. Přinesl jsem toho celou hromadu. Dokonce se mi nelíbilo, že ti nestačí, abych to knězi dal „všechno najednou“ a řekl, že „všeho“ lituji. Proč je třeba vytahovat každou „záležitost“ zvlášť a knězi ji upřesňovat. Ale vidím, že tím zamýšlíš něco, čemu já vůbec, ale vůbec nerozumím.

Přistoupil jsem ke zpovědnici a šlo mi to dobře. V jistém okamžiku jsem dospěl k závěru, že tu jednu záležitost vytahovat nebudu. Nechal jsem si tedy ten jeden svůj hřích a zakončil jsem zpověď. Dostal jsem rozhřešení a pokání... Pane, vrátil jsem se domů a cítím se mnohem hůř než před tou zpovědí. Přinesl jsem si s sebou nejen zatajený hřích, ale ještě hřích stokrát větší a těžší – svatokrádež. Pane, já už to nevydržím. Proč jsem ten hřích zamlčel? Asi ze studu... Ale vždyť zpovědník mě nezná a já neznám jeho. Proč bych se tedy měl stydět, a určitě slyšel mnohem horší věci... Pane, již toho lituji, snad ne z lásky k tobě, ale ze vzteku, jaký mám na sebe. Vrátím se a zopakuji tu zpověď a začnu tím hřichem svatokrádeže... Odpusť mi mou hloupost a tu zbabělost. Ten můj stud, to není nic jiného než zbabělost. Smiluj se nade mnou, Pane. Smiluj se nade mnou.

Edward Staniek

Modlitby marnotratných synů a dcer

Nikdy se nevzdávej,
ani když se hlásí únava,
ani když zakopneš,
ani když tě pálí oči,
ani když nikdo nevidí tvou snahu,
ani když tě pokoří zklamání,
ani když ti chyba sebere odvahu,
ani když tě zraní zrada,
ani když tě opustí úspěch,
ani když tě vyděsí nevděk,
ani když tě obklopí neporozumění,
ani když tě ubíjí nuda,
ani když všechno vypadá, že je k ničemu,
ani když klesáš pod tíhou hříchu.
Vzývej svého Boha, zatni pěsti, usměj se...
a začni znovu.

Bruno Ferrero
Hostina pro duši

ABSTINUJÍCÍ ALKOHOLIK

Kdysi notorický alkoholik a později abstinující alkoholik. Jeho matka se za něho hodně modlila a velmi kvůli němu trpěla. A stalo se, že přišel se svými přáteli do hospody a poručil si minerálku. Jeho přátelé se mu začali smát a říkali: „Ty nikdy nevydržíš bez alkoholu!“ Odešel do kostela. Přišel za knězem a říká mu: „Já vydržím, já chci. Udělám velké předsevzetí.“ Kněz mu odpověděl: „Víš co, já ti nedovolím udělat velké předsevzetí! Neříkej si, že nebudeš půl roku pít! Ne! Řekni si, že nebudeš pít hodinu. Potom další hodinu, potom jeden den, potom týden, měsíc, rok...“ Dostal se z alkoholu jen díky modlitbě a pokání, díky svátosti smíření a svátosti eucharistie. Nebylo to však pro něj lehké. To ukazuje další ilustrace z jeho života. Krátce po svém obrácení procházel kolem hospody. Najednou pocítil silné pokušení porušit svoje předsevzetí, že bude žít bez alkoholu. Třikrát obešel hospodu a sahal do kapsy k penězům, které měl u sebe. touha po alkoholu sílila. Nakonec už to nemohl vydržet, vešel dovnitř. Neviděl tam však žádného známého. Obsluhující personál byl pro něj též neznámý. I když dlouho čekal, nikdo se ho nezeptal, co si přeje. Toto neočekávané čekání se pro něj stalo záchranou. Uvažoval nad svým předsevzetím abstinence, na které kvůli silnější touze po alkoholu často zapomínal. Rychle se rozhodl a opustil hospodu. Hned vyhledal nejbližší kostel a modlil se, dokud kostel nezavřeli. Od té doby se rozhodl, že už nikdy u sebe nebude nosit peníze, aby nemusel čelit podobným těžkým pokušením.

Svědectví Matta Talbota z knihy Vyznat se sám v sobě

Prožíváme adventní dobu, kdy se snažíme ztišit a soustředit na setkání s tím, který k nám každý den znovu a znovu přichází. My můžeme jen připravit cestu. Zjednodušit svůj život, upravit jeho rychlost. Omezit svoje potřeby a touhy. Připravit antény na příjem. Odmítnout žít cizí životy z filmů, knih a žít ten vlastní. Odmítnout drogy a nadměrnou práci, nadměrné pohodlí, moc velké koníčky, přehnanou módu a honbu za penězi. Ale tím si ještě nedáme, co nám schází. Tím si ještě nedáme mír, klid a štěstí. My můžeme jen připravit cestu. My nemůžeme štěstí naplánovat. My nemůžeme štěstí vyrobit. My nemůžeme štěstí odzkoušet. My můžeme jen připravit cestu. Otevřít dveře a čekat. Připravit večeři a čekat. Číst Slovo a čekat. A vydat se o letošních Vánocích na cestu vstříci Tomu, který přichází.

Požehnou dobu adventní
Vám přeje redakce Pastýře.

Když Boha napadlo, že stvoří svět, přiletělo k němu pět andělů a podle své nátury se snažili přijít na to, co to dělá. „Co to děláš?“ zeptal se první. „Proč to děláš?“ ptal se druhý. „Mohu ti pomoci?“ zeptal se třetí. „Kolik to všechno bude stát?“ zajímal se čtvrtý. První byl vědec, druhý filozof, třetí altruista, čtvrtý ekonom. Pátý se jen díval a žasl. To byl mystik.

Jak nerezignovat na jakékoli prožívání adventu?

Většina lidí žije úplně stejně, ať už je advent nebo není... Pro většinu lidí je období adventu jedním z nejhektičtějších v roce. Nikdo není zvědavý na další požadavky, natož moralizování. Musí ale přece existovat řešení, abychom i v této uspěchané době zcela nerezignovali na duchovní hodnoty spojené s adventem i s Vánoce a neminuli to podstatné...

Většina z nás žije úplně stejně, ať je advent nebo není. Možná se někdy vzchopíme jít na ranní roráty, ale pro většinu současníků je období adventu jedním z nejhektičtějších v roce. Komplikuje se nám to i tím, že jsme na konci kalendářního roku, v práci děláme uzávěrky, účastníme se vánočních večírků a vánočních koncertů. Z období přípravy se stalo období slavení a honění se, abychom nejlépe hned po Vánocích mohli odjet na dovolenou. Advent se nám nějak ztratil.

Je před Vánoce a máme mnoho starostí s tím, co je třeba ještě udělat, zařídit. Chceme stihnout koupit nějaké dárky, uklidit a někdo do toho ještě peče cukroví. Některým ještě k tomu leze na nervy, že mnohde už svítí vánoční stromek a v obchodech zní koledy. My kněží se můžeme tvářit, že jsme nad věcí, ale ve skutečnosti jsme dětmi své doby. Sice nekupujeme dárky a nepečeme cukroví, ale také chceme mít uklizeno a hlavně máme kněžské služby až nad hlavu. Z určitého pohledu se tomu nevyhnu ani sestry v klauzurovaném klášteře. Možná jen v sobě nemají tu zvláštní touhu, aby už konečně byl svátek svatého Štěpána, a tím vlastně po Vánocích.

Z kazatelen zní slova o tom, jak se nemáme honit a nepropadnout předvánočnímu shonu, jak máme bdít na modlitbách a připravit cestu tomu, který přichází. Přitom už nikdo není zvědavý na jakékoli další požadavky, natož na moralizování. I mnozí z těch, kdo mají upřímnou touhu s Pánem žít a Jemu sloužit, se cítí při poslechu těch slov tak bídne, jako by na ně bylo nakládáno jen další břemeno, které prostě v tom množství povinností a úkolů konce roku v práci i doma už nejde unést. Co s tím? Jak nežít v iluzi a přitom nerezignovat na jakékoli prožívání adventu? Co vlastně od nás v této situaci Pán očekává?

Jedno je jisté. Nejprve musíme vzít vážně historickou a kulturní realitu, ve které se ocitáme, a přestat mentorovat a naříkat. Nemohu jít přece na náměstí podříznout vánoční strom se slovy, že ještě nejsou Vánoce, nemohu ignorovat zvyky, které dnes patří do předvánočního období a násilně lidi vracet do doby minulé. Budu-li v sobě živit vnitřní našťvanost a otrávenost, nikomu tím neprospěji. Musí přece existovat řešení, abych i v této uspěchané době zcela nerezignoval na duchovní hodnoty spojené s adventem a Vánoce a neminul to podstatné.

Povzbudila mne myšlenka, že Ježíš při svém narození přišel do reality společnosti a kultury tehdejší doby, aniž by ji měnil. Naplnil ji prostě svou přítomností. Ačkoli se narodil v chlévku a v chudobě, jak to nikdo nečekal, našli ho prostí pastýři, objevili ho mágové, poznali ho Simeon a Anna v chrámu. Každý ho poznal v tom svém. Mnozí ho ale nepoznali a nepřijali právě proto, že se nevešel do jejich představ.

Věřím, že advent je dobou čekání, ale domnívám se, že je to On, kdo spíše čeká na nás, než my na Něho, a že až se přece jen zklidníme a zastavíme, budeme vnímat, že je nám blízko. Věřím, že Ježíš stále přichází a že se může narodit i v maštali našeho shonu, našich nákupů, večírků a koncertů.

A tak se modlím, abych ho objevil i uprostřed své práce a starostí, ve své únavě i při setkáních s přáteli, a nečekal, až se naplní mé představy o Vánocích a o přípravě na jejich slavení.

Vojtěch Kodet:
Ztracený advent a nečekané Vánoce

Nejkrásnější den

podle

Matky Terezy

- Nejkrásnější den? Dnes.
- Největší překážka? Strach.
- Nejlehčí věc? Mýlit se.
- Největší chyba? Vzdát se.
- Největší kořen veškerého zla? Sobectví.
- Nejlepší rozptýlení? Práce.
- Největší neúspěch? Ztráta odvahy.
- Nejlepší odborníci? Děti.
- Nezákladnější potřeba? Komunikace.
- Nejhlubší radost? Být užitečný druhým.
- Největší tajemství? Smrt.
- Nejhorší vlastnost? Zlá nálada.
- Nejnebezpečnější člověk? Lhář.
- Nejhorší pocit? Hněv.
- Nejkrásnější dar? Odpuštění.
- Nejdůležitější instituce? Rodina.
- Nejlepší cesta? Ta, která je správná.
- Nejpříjemnější zážitek? Vnitřní pokoj.
- Nejvlídnější přijetí? S úsměvem.
- Nejlepší lék? Optimismus.
- Největší uspokojení? Splněná povinnost.
- Nejspolehlivější zdroj síly? Víra.
- Nejpotřebnější lidé? Kněží?
- Nejkrásnější věc na světě? Láska.

zdroj: internet

František jednou řekl s pláčem Ježíši: „Mám rád slunce, mám rád hvězdy, mám rád Kláru a sestry, mám rád srdce lidí, mám rád všechno krásné. Pane, musíš mi odpustit, protože bych chtěl mít rád jenom tebe.“ Pán se usmál a takto mu odpověděl: „Mám rád slunce, mám rád hvězdy, mám rád Kláru a sestry, mám rád srdce lidí, mám rád všechno krásné. Františku, nemusíš plakat, protože já mám rád přesně to, co ty.“

Historie adventního věnce

Na počátku bylo KOLO...

Zvyk používání adventního věnce je starý přibližně 150 let. První adventní věnec měl podobu dřevěného kola od vozu. Jeho dějiny nás vedou do nejnižších sociálních vrstev obyvatel Hamburku předminulého století, přesněji do – záchranného ústavu pro opuštěné děti, který se nazýval „Na drsném rohu“. Byla to slámou pokrytá ratejna, chatrč na zapadlém okraji města. Zde pracoval tehdy Johann Hinrich Wichern, mladý pedagog a později zakladatel „Vnitřní misie“, který v Göttingenu a v Berlíně studoval teologii.

V roce 1839 poprvé pověsil tento kněz před Vánocemi od stropu dřevěný kruh se svícemi. Celkem po obvodu bylo 23 svící, 4 velké a 19 malých – červených, na každý den do Štědrého dne. Denně během krátké pobožnosti, nejprve v polední přestávce a později za svítání, byla zapálena jedna svíce. V roce 1851 byla poprvé vyzdobena celá jídelna tohoto útulku jedlovými větvičkami, stejně tak byl zdoben i věnec. Tento předvánoční zvyk se šířil velmi rychle. Poprvé měli adventní věnec v kostele v Cáchách, měl však pouze čtyři svíce.

Později se adventní věnec objevil v protestantském prostředí na severu země, potom v sousedních zemích.

Požehnání adventního věnce

Pro mnohé lidi představuje adventní věnec jen dekorativní předmět, kterým si v adventu zdobí svou domácnost. Nemá pro ně žádný další hlubší význam. Požehnání adventního věnce má vyzdvihnout právě tento jeho význam pro celou rodinu. Adventním věncem vyjadřujeme naději, že se náš život vydaří a že to, co se během uplynulého roku pokazilo, se znovu zacelí a zahojí. Ve čtyřech svících, které postupně každou adventní neděli zapalujeme, má do všech oblastí našeho života zazářit světlo Vtělení.

Je-li adventní věnec požehnaný, už to není jen krásná předvánoční výzdoba – spíše rodině připomíná, že do jejich domu přichází sám Bůh a že všechno rozporuplné v každém jednotlivci a ve vzájemných vztazích znovu spojuje v jednotu. Zelené snítky adventního věnce nám mají připomínat nepomíjející život, který nám Bůh daroval vtělením svého Syna. Všechno vyprahlé se znovu zazelená a ožije. Světlo adventního věnce září v temnotách, které se někdy rozpínají i v naší duši, a zahřívá naše vyprahlá srdce.

Modlitba požehnaní:

Milosrdný a dobrý Bože, ty jsi pramenem veškerého požehnaní. Prosím tě, požehnej tento adventní věnec a celou adventní dobu, Ať se znovu zacelí a zahojí vše, co se během uplynulého roku pokazilo.

Prosím tě, požehnej také mně i všem lidem, kteří mi leží na srdci.

Vztáhni svou žehnající pravici nad všechny lidi.

V našem století se objevuje tento zvyk v jižní – katolické části Německa. Pomocí emigrantů se dostal adventní věnec až do Severní a Jižní Ameriky.

Kruhová podoba věnce symbolizuje ustavičnou cestu slunce a zároveň i věčnost. Krátké dny v prosinci před „drsnými“ nocemi jsou nejtmašími v roce. Přibývajícím světla na adventním věnci ohlašují blízké narození Krista. Tradiční barva adventního věnce je však červená a zelená. Červená upomíná krev Kristovu prolitou za spásu světa, zelená je barva naděje. Obě barvy pak symbolizují život. Jako ozdoba se používají také jablíčka, od času ráje jsou to plody života – kulaté jako věnec sám a dobré jako Boží přízeň.

zdroj: www.pastorace.cz

Požehnej dílo mých rukou, aby se má práce stala požehnaním pro druhé.

Požehnej všechny lidi, kteří se necítí milováni. Pošli jim své požehnaní v podobě lásky. Sešli své požehnaní v podobě naděje všem zoufalým a zoufalým, sešli své požehnaní jako nový život ustrnulým, jako světlo těm, v jejichž srdcích se zatemnělo.

Požehnej těm, kteří jsou nemocní a trpí sebou samými, aby dokázali načerpat novou naději. Požehnej umírajícím tak, aby svým umíráním požehnali tomu, co pomíjí, a tak se stali sami požehnaním pro všechny, kteří ještě zatím žijí v časné skutečnosti.

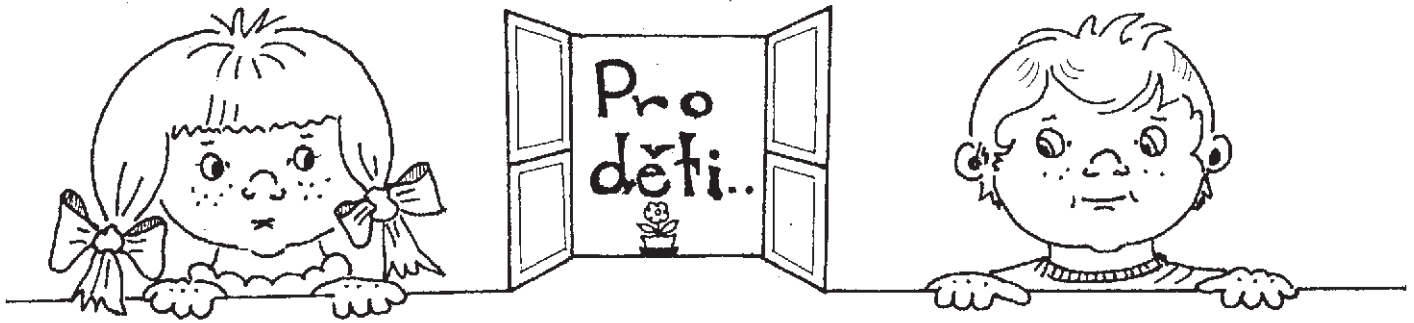
Požehnej nám všem, abychom se stávali požehnaním jedni druhým. Naplňuj svým požehnaním celý svět, abychom i my dokázali vnímat tvůj svět jako jedno velké požehnaní.

Naplňuj svým požehnaním všechny mé blízké. Dej, ať dnes všude vnímáme tvé požehnaní: v tichu, v modlitbě, v setkáních, v rozhovorech, při práci a vůbec ve všem, co prožíváme. Požehnej nám a všem našim blízkým dobrotivý a milosrdný Bůh Otec i Syn i Duch Svatý. Amen.

www.pastorace.cz
(autor *Alselm Grün*)

Věřící si lámali hlavu, kam jejich rabín v předvečer každé soboty mizí. Měli za to, že se tajně setkává s Všemohoucím, a tak se dohodli, že ho bude jeden z nich sledovat. A co ten člověk neviděl: rabín se převlékal za rolníka a chodil pomáhat jedné chromé ženě. Vždycky jí doma uklidil a nachystal jídlo na sobotu. Když se špión vrátil, věřící se ptali: „Tak co, kam šel rabín? Vystoupil na nebesa?“ „Ne,“ odpověděl ten člověk, „byl ještě mnohem výš.“

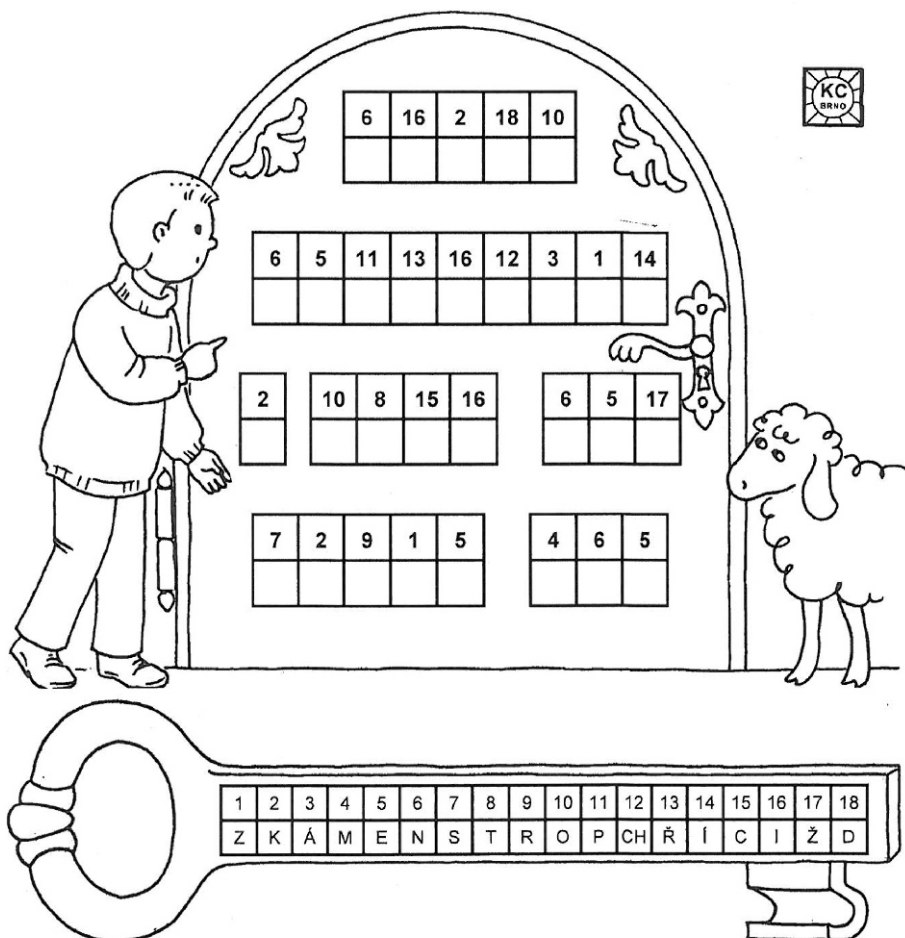
Boží cesty

Byl jednou jeden starý poustevník. Žil sám, ale stále si stěžoval na cesty, kterými ho vede Bůh. Jednou v noci měl sen. Zdálo se mu, že do jeho domu přišel Boží posel a říká: „Pojď se mnou!“ Poustevník vstal a šel.

JÁ JSEM DVEŘE

Každá budova nebo místnost má dveře, aby se jimi dalo projít dovnitř i ven. Když jsou dveře otevřené, je jednoduché vejít. Pokud jsou zavřené, potřebujeme klíče, abychom se dostali dovnitř – do bezpečí, tam, kde na nás něco nebo někdo čeká.

Skutečným klíčem a branou k životu je pro nás Ježíš Kristus, který o sobě řekl: „Já jsem dveře.“ Když pomocí klíče rozluštíme nápis na dveřích, dozvíme se ještě jednu důležitou větu, kterou Ježíš vyslovil.

Přišli do jednoho domu, a byli velmi přátelsky přijati. Pán domu se jim hned s radostí pochlubil: „Dnes mám velký svátek. Můj dlouholetý nepřítel se se mnou smířil a na znamení přátelství mi poslal tento zlatý kalich.“ Když se druhý den chystali k odchodu, poustevník si všiml, že Boží posel tajně balí zlatý kalich do svého batohu. Poustevníka to popudilo, ale dříve, než stačil protestovat, posel ho okřikl: „Tíše! Takové jsou cesty Boží!“

Zanedlouho přišli do jiného domu. Domácí pán byl velký lakomec. Nadával na nevídané hosty a urážel je. „Musíme jít dál,“ řekl posel a ještě před odchodem dal domácím zlatý kalich. Poustevník se chtěl ozvat. „Tíše! Takové jsou cesty Boží!“ zase ho předešel jeho společník.

Večer přišli k chudému muži, který stále naříkal, že se mu v žádné práci nedaří a že ho stále pronásleduje neštěstí. „Bůh ti pomůže,“ utěšoval ho Boží posel. Když však odcházeli, podpálil mu dům nad hlavou. „Tak už dost,“ rozhnil se poustevník. Dostal však zase tu samou odpověď: „Takové jsou cesty Boží!“

Třetí den přišli k jednomu člověku, který byl velmi nesnášenlivý. Nesnášel nikoho kromě svého malého syna. Toho miloval nade všechno. Když se druhý den ráno s hosty loučil, říká: „Nemohu vás vyprovodit, ale půjde s vámi můj syn. Může jít až k lávce, kterou se dostanete přes potok. Dávejte mi na něho pozor!“ „Bůh ho ochrání,“ řekl posel. A když přicházeli k lávce, shodil chlapce do rozvodněného potoka. „Ty ďáble,“ rozkřikl se poustevník, „to přece nejsou Boží cesty!“

Vtom se posel proměnil v anděla, který byl plný nebeského světla. „Tak poslyš!“ řekl. „Ten kalich byl otrávený. Dobrému muži jsem zachránil život, ale chamtivý lakomec se z něho upije až k smrti. Chudák, kterému shořel dům, najde pod jeho troskami poklad. Ten mu pomůže, aby se dostal navždy z bídy. A ještě je tu sobec, kterému jsem hodil do vody chlapce. Ten muž byl velký hříšník. Ze svého syna by vychoval vraha. Ztráta chlapce ho teď přivede k obrácení. Vidíš, ukázal jsem ti něco z Boží moudrosti a spravedlnosti. Měj v úctě jeho skryté cesty.“

Katechetický věstník č.4 – 2000/2001

Jedna holčička umírala na nemoc, z níž se o nějakou dobu dříve uzdravil její osmiletý bratříček. Doktor řekl dítěti: „Život tvé sestřičky může zachránit jenom transfúze tvé krve. Souhlasíš s tím, že jí dáš krev?“ Chlapec měl oči rozšířené strachem. Chvilu váhal a pak souhlasil: „Dobře, pane doktore, udělám to.“ Asi hodinu po transfúzi se chlapec bojácně zeptal: „Pane doktore, kdy umřu?“ Teprve v tu chvíli lékař pochopil, proč se chlapec tak bál – myslel si, že když daruje své sestře krev, dá jí tím vlastní život. A přesto řekl ano!

... A NĚCO PRO ROZVESELENÍ ...

Opilý cizinec jede v taxíku do hotelu. Taxikář se podívá do zpětného zrcátka a povídá: „Ještě se nesvlékejte, ještě nejsme ve vašem hotelu, máme tam ještě dost daleko.“ „Tak to jste měl říct dřív,“ blekotá opilec. „Před chvílí jsem si dal boty před dveře.“

Dva podnikatelé se baví o najímání zaměstnanců. „Já jsem cukrář. Když někoho najmu, tak ho nechám, ať sní sladkého, kolik chce. Po týdnu už mu to tak leze krkem, že si nevezme, ani kdyby ho nutili.“ „No, u mě je to složitější, já jsem bankéř.“

„Jestli hned nesníš ten výborný puding,“ co jsem ti uvařila, dám ho tomu velkému psu, co věčně obíhá kolem našeho domu!“ „Jen mu ho dej, mami, a uvidíš, jak rychle přestane obíhat!“

Vyprávěl námořník přátelům o svých dobrodružstvích v Jižní Americe: „Co vám mám povídat? Bylo to strašně! Indiáni vpravo, Indiáni vlevo, Indiáni všude kolem nás... Kam se člověk podíval, všude Indiáni na lodích. Přirazili k naší Margaretě a už se houfem drali na palubu...“ „Hrome! Co jste dělali?“ „Už bylo pozdě. Nedalo se nic dělat a tak jsme od nich museli koupit pár výšivek, nějaké koberce, několik vyřezávaných nožů a masek.“

Říká paní učitelka: „Venku krásně sněží, co kdybychom začali s koulováním?“ „Ano, ano,“ volají všichni žáci. „Dobrá... K tabuli půjde Nováková.“

Potkají se dva podnikatelé. „S čím obchoduješ?“ „Obchoduji s holuby, je to fakt kšeft! Ráno je prodám a večer je mám zase zpátky. A tak to jde pořád dokola.“

K Novákům vlezl v noci oknem zloděj. Na chvíli se zastavil u okna, aby se rozkoukal, když tu uslyší hlas pana Nováka: „Co tady chcete potmě najít, když já tu nic pořádného nevidím ani za světla?“

Nezbedův humor 4

*To je jediný zvěrolékař,
který navštěvuje pacienty doma.*

Ahoj! Jak se máš? - Ále...

My Češi, spolu s dalšími Slovany, prý máme jednu zvláštnost. Když nám někdo položí otázku „Jak se máš?“, uslyší většinou vyhybavou odpověď. Jako bychom se báli přiznat, že se máme dobře, ve strachu, aby nám druzí nezáviděli.

Stejně se bojíme přiznat, když se máme zle, protože to by si o nás ti druzí zase mohli myslet, že jsme neschopni. A tak je na tuto otázku možné slyšet různé odpovědi: „Ále, ujde to...“ „Děkuji za optání“ „Být to ještě o trochu lepší, nedalo by se to ani vydržet...“

Přitom se nemáme zle. O radost se většinou připravujeme tím, jak se díváme na svůj život. Když jsem se probudil po jedné z prvních túr na Lysou horu a bolely mě nohy, nejdřív jsem brblal. Ale pak jsem si uvědomil, že mě nohy bolí po túře, a ne po úraze nebo kvůli nemoci. Přemýšlel jsem o tom, kolik na světě žije lidí, kteří by byli rádi, kdyby je bolely nohy. Jenže je bolet nemohou, protože už je nemají.

Tento přístup k životu nazýváme „pozitivním myšlením“. Příkladem nám může být apoštol Pavel, který z římského vězení, kde čekal na popravu, povzbuzoval své přátele na svobodě slovy: „Ale radujte se!“

Pavel je příkladem optimisty. Mohl by naříkat na nepřízeň osudu, na zlé lidi, mohl by vymýšlet různé teorie spiknutí, ale on raději napíše: „Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se!“ (Fl 4, 4)

Dnes, kdybych zrovna neměl angínu a nebral antibiotika, byl bych touto dobou na horách. Místo toho sedím doma u počítače a dívám se na fotky, které jsem v poslední době pořídil. Jedna z nich mě zaujala. Na místě, kde jsem se cestou na vrchol Lysé hory zastavil, je stín. Ale přede mnou je modré nebe, sluníčko, které ozařuje nejen nádhernou přírodu, ale i mou další cestu. Ten obrázek vyjadřuje i mé dnešní pocity. Teď mi zrovna není nejlíp, ale věřím, že zítra už to bude lepší a za pár dnů budu zase fit.

Můj kamarád s oblibou říkával: „Raduj se. Ještě není tak zle, aby nemohlo být ještě hůř!“ Je na tom kus pravdy. Pokud si umím představit, že by mohlo být ještě hůř, mám důvod k radosti.

Vlastimil Fürst
Cesta přátelství/Cesta radosti

Jednoho dne pozval Aram na oběd do svého stanu žebračka. Zatímco odříkávali děkovnou modlitbu, začal ten muž klít a prohlašovat, že nesnáší Boží jméno. Aram se nesmírně pohoršil a toho muže vyhnal. Když se toho večera modlil, uslyšel Boží hlas. Řekl mu: „Tehle muž mi protřečel a proklíná mne už padesát let, a přesto jsem mu dal každý den najíst. A ty to nevydržíš ani na jedno jídlo?“

Základní umělecká škola Slavičín ve spolupráci
s Římskokatolickou farností a Městem Slavičín
Vás Srdečně zve
na

ADVENTNÍ KONCERT

žáků a učitelů Základní umělecké školy Slavičín.
Jako host vystoupí Pěvecký sbor CANTARE, z.s.

Koncert se koná v neděli 17. 12. 2017
v kostele sv. Vojtěcha ve Slavičíně v 18. 00 hodin.

Vstupné dobrovolné

Betlémské světlo

V letošním roce se skauti opět ujmou rozvozu
Betlémského světla po Slavičíně a jeho okolí.
Budeme hrát a zpívat koledy.

Přijďte se naladit na vánoční atmosféru ☺

Betlémské světlo si můžete samozřejmě jako vždy
vyzvednout v chrámu sv. Vojtěcha ve Slavičíně,
a nebo si pro něj můžete přijít
v sobotu 23. 12. na tato místa:

Slavičín – Orlovna od 14:00 do 16:00

Lipová – Kaple sv. Václava od 14:00 do 14:30

Nevšová – Kaple Panny Marie od 14:45 do 15:15

Petrůvka – Obecní úřad od 15:25 do 15:55

Rudimov – Roubená zvonice od 16:10 do 16:40

Slavičín Hrádek – Obecní dům od 14:00 do 14:30

Divnice – Kaple Panny Marie od 14:35 do 15:05

Bohuslavice nad Vlárí – Kaple Panny Marie
od 15:15 do 15:45

Rokytnice – Obecní úřad od 15:55 do 16:25

Kochavec – Kaple sv. Cyrila a Metoděje
od 16:40 do 17:10

POZOR!

V prosinci bude mládežnická mše svatá,
mše také pro biřmovance,
v sobotu 30. prosince 2017 v 17 hodin
a po ní **v 18 hodin budou vánoční**
chvály!!!

Přijďte s vánoční radostí v srdci chválit
našeho Pána!!!

POZVÁNKA NA RORÁTY

V adventu se toho děje celkem hodně. Je potřeba vymyslet
a obstarat vánoční dárky, napéct cukroví a připravit výzdobu. Na
Ježíše v tom shonu zbývá jen málo času, a to přesto, že Vánoce
jsou oslavou jeho narození. Bylo by milé, kdybychom si
v adventu našli na Ježíše co nejvíc času.

Proto srdečně zveme zvláště děti a jejich rodiče na
sobotní rorátní mše svaté, které se uskuteční tyto adventní
soboty: 9. 12.; 16. 12. a 23. 12. 2017. Začátky této ranní mše
jsou vždy v 7 hod. Po ní budou pro děti připraveny krátké
ranní chvály a pak jsou děti i s doprovodem zvány na faru ke
společné snídani.

A pozor!

Děti, nezapomeňte si s sebou vzít nějakou lampičku,
lampíonek nebo svícínek, do kterého se dá např. čajová
svíčka.

Zveme všechny děti a jejich rodiče na **páteční**

DĚTSKÉ MŠE SVATÉ,

které začínají vždy v **18 hodin**
v kostele sv. Vojtěcha ve Slavičíně.

Mše se konají pravidelně každý pátek!

Kromě prvního pátku v měsíci.

Každou neděli je mše sv. v 11 hodin
určena především rodinám s dětmi!!!

FARNÍ PLES

ve stylu

sobota

13. ledna 2018

začátek ve 20 hodin

v sále Sokolovny

hraje MODAS BAND

vstupné 100 Kč

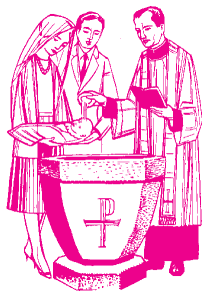

Předprodej vstupenek
v Městském infocentru

Do kanceláře nečekaně vpadnul šéf a důkladně seřval vedoucího oddělení. Vedoucí oddělení vyhuboval podřízeného. Podřízený se uklonil, ale když
přišel domů, ulevil si tím, že vynadal manželce. Manželka si to vynahradila na dceři, která si neuklidila pokoj. Dcera kopl do psa a ten začal
rozhněvaně pronásledovat kočku. Příběh skončil masakrem myši.

KŘTY

15.10. Anna Lazareva
Alex Patrik Gabriš
Adam Vaněk
Sofia Budiačová
Šimon Matušek
Ivo Jiří Matušek
19.11. Elen Alena Marková
David Antonín Málek
Matyáš Kupčík
Barbora Šimoníková
Jan Janeček
Tomáš Pavlas
Adam Žilkay

POHŘBY

13.10. Jana Vítková, 1946, Slavičín
26.10. Anna Chmelová, 1934, Rudimov
27.10. Hedvika Sedláčková, 1932, Kyjov
4.11. Stanislav Šuráň, 1930, Slavičín
8.11. Marie Macková 1930, Slavičín
18.11. Marie Zemánková, 1938, Slavičín

RÁDI VÁM POSLOUŽIME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ – největšího daru, který Kristus světil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, **ohlase se nám: Křest dětí** buď hned po narození nebo alespoň 1 měsíc před křtem. (Křty jsou zpravidla 3. neděle v měsíci při mši svaté v 11 hodin) Příprava na **křest dospělých** trvá zhruba 1 rok. (Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigílii.) Zamýšlený **církevní sňatek** nejméně 3 měsíce předem. **Svátost nemocných** udělujeme po individuální domluvě. Možnost **svátosti smíření** je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa ----- 15.00 – 16.00
Pátek 8.30 – 9.30 15.00 – 16.00

Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo úřední hodiny!!!

TELEFONICKÝ KONTAKT:

Fara (úřad) : 739 245 911

Mons.P. Marian Dej (soukromé): 731 919 369

E-mail: faslavicin@ado.cz

Web: www.faslavicin.cz

Farní knihovna (na faře):

každou druhou (sudou) středu 9.00 - 11.00 a 13.30 - 16.30 hod.

POZOR NA ZMĚNY!!!

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA VE SLAVIČÍNĚ

NE	7.15 hodin	Pozor změna!
	9.15 hodin	Pozor změna!
	11.00 hodin	
PO, ST, PÁ	18.00 hodin	
SO	7.00 hodin	

NE	3.12.	1. neděle adventní – cyklus B
ST	6.12.	sv. Mikuláš
PÁ	8.12.	Slavnost Panny Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu
NE	10.12.	2. neděle adventní
ST	13.12.	sv. Lucie
ČT	14.12.	sv. Jan od Kříže
NE	17.12.	3. neděle adventní
NE	24.12.	4. neděle adventní Štědrý den
PO	25.12.	Slavnost Narození Páně

Farnost Slavičín ve spolupráci s Charitou Slavičín
zve na

ADVENTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVU

motto: „Žijním“

pod vedením

P. Bohumíra Vitáska – prezidenta Arcidiecézní charity
Olomouc, misionáře milosrdenství

Kdy: v sobotu 9. prosince 2017

Kde: v kostele sv. Vojtěcha Slavičín

V kolik hodin: 13.00 h – zahájení
15.00 h – příležitost ke svátosti smíření
17.00 h – mše svatá

ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

2.12. - 8.12. Nevšová
9.12. - 15.12. Lipová
16.12. - 22.12. Habancová, Čížová, Janečková, Orsáková, Šuráňová
23.12. - 29.12. Divnice
30.12. - 5.1. Rokytnice
6.1. - 12.1. Kašparová, Buriánková, Brhelová, Raková, Kosečková, Rašková
13.1. - 19.1. Obadalová, Durďáková, Borová L., Tománková M., Kuželová L., Kuželová

Texty v rámečcích ve spodní části stran 2 – 9 jsou převzaty z knihy
Bruna Ferrera Hostina pro duši..

Hledáme nadšené dobrovolníky, kteří by se chtěli zapojit
do přípravy a realizace lednové

Tříkrálové sbírky 2018

jako vedoucí skupinek

Sbírka bude probíhat v termínu 6.1.2018

Požadavky na vedoucí skupinek

: musí být starší 15 let

: bezúhonnost

: platný občanský průkaz Hlásit se můžete do 13.12.2017

Kontakt: Charita Slavičín,

Magda Zúbková Tel.: 571 112 201 mob.: 734 435 242

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 500 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel.: 608 746 325 nebo 731 646 734 a Magdalena Durďáková, tel.: 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v předsíni kostela, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímně Pán Bůh zaplat'. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další řádné číslo vyjde 25.12.2017 na Slavnost Narození Páně. Uzávěrka bude v neděli 10.12.2017. Ozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V článcích jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!